

тъще състояніе за това, да бы не умалнѣ еже-
годна смѣтка въ Цареградѣ, за кое той изгуб-
ва мѣсто си (1). — И тѣй, като нематъ свои
природны Семинаристы, Българскій народъ се

който въ ввождане къмъ своѣхъ Българ. Грамматикъ, издавна въ
1835 година, на стран. 47, говори така:

„ Къ великому моему съжалѣнію, чулъ самъ отъ одного стар-
ца, защо на едно удалено мѣсто, т. е. въ единъ скитъ подъ
единъ мѣнастырь Българскій намерували се колкото едни кола
весьма ветхи книги (Словянски ли обаче были, или Български
неизвѣстно. Несомнѣнно требува да е имало между нихъ и нѣ-
кои на просто-Българскій языкъ писани) отъ кои да ся из-
бави реченный старецъ и да му не досаждатъ, не-
копаль едниъ глубокъ ровъ въ истомъ скитѣ, и закопаль ги та-
мо; защо отъ велико благоговѣіе което ималъ къ нимъ какво
и самъ той исповѣдуваше, не смѣялъ да ги изгори, или да ги
фѣрли просто на поляна. О тщета нашего народа ! О невинная
простота онаго старца ! „

Нѣколко по стары Българе ми разказаха что истина обирали
книги въ народа. Явно по тайж причинъ секретарь на рушчушкіа
епископъ, кой имаше едикъ Българскъ рѣкопись подъ име Царо-
ставникъ, ю скры въ Бабадагѣ отъ мене. Други ми разказаха
че у нихъ ся намѣрвала тайж пергаминна рѣкопись; азъ отидохъ
при него съ гомѣмо премаянѣ да ми ѣкъ покаже, съ намѣреніе да
му дамъ за неѣкъ колко поиска, само да ѣкъ купиъ, и издадежъ на
свѣтъ. Два пѣти ходихъ не намерихъ го въ дома му, но еще го
виждали изъ града, на четвъртыа день съвсѣмъ ся скры. Сички ми
разпрашванья бѣхъ на праздно. Писахъ Българамъ въ Одесса, да
ся потрудѣжъ да узнаватъ о чести матей драгоцѣнной книги дали
коя служитъ за Българскъ Исторіѣж. Така сѣщо молихъ да ѣкъ по-
тражатъ и въ Жеравна. Не знамъ дали ще исполнять молбѣж ми !

1) По сички Български епархіи ся намѣрватъ церкви твърдѣ
нарѣдко, слѣдовательно и духовенство имъ ѣе весьма малочисленно,